

סגן הלמן אורי

5102705

בן מיכאל ומאירה

נולד ב- 2.7.1974

התגייס לצה"ל ב- 1.12.1992

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- 4.3.1996

בהתפוצצות מטען צד בדרום לבנון

בן מאירה ומיכאל. נולד ביום י"ב בתמוז תשל"ד (2.7.1974) ברעננה, בן-זקונים, אח לאיריס ולאיל.

את לימודיו החל אורי בבית-הספר היסודי "בר-טוב" ברעננה, והמשיכם בחטיבת-הביניים "רימון" ובבית-הספר התיכון ע"ש אוסטרובסקי ברעננה, שם למד במגמה הריאלית.

מילדותו שמע אורי אהבה לסובבים אותו, אדם וחי. אסף חלזונות, טיפל בציפורים ובגוזלים שנפלו מן העצים, גידל כלבים, ארנבות, עכברים. בילדותו היה בטוח כי יהיה צמר, בשל אהבתו הרבה לציפורים. מאוחר יותר שאף להיות וטרינר. בנערותו התמחה בעופות דורסים, אחריהם עקב בטיוליו הרבים, שבמהלכם היה תמיד מתקשר להורים ומשתפם בחוויות המסע.

אורי גדל והיה לבחור גבוה, יפה וחסון. אי של תמיכה ונדיבות. תמיד מוכן לעזור ולתת כתף, שופע חמימות למשפחתו וחבריו. בן אוהב, שאינו מתבייש לחשוף את ריגשותיו, המעורב בחיי משפחתו בכל נימי-נפשו. "איך חיבבת אותנו וידעת תמיד לומר שאתה מאוד מאוד אוהב אותנו. כל אחד מאיתנו וכולם יחד" כותבת אימו. אורי אהב לבלות עם אחיו, השניים מצאו נושאי שיחה משותפים ולא ויתרו על ההתגוששות גם משהתבגרו. "היה פשוט כל-כך כיף להיות איתך, ניתן היה לעשות איתך כל דבר" כותב אחיו אייל.

אוהב חיים היה אורי, אנרגטי, שופע רעיונות ותכניות. נהנה מאוכל - בכמויות מכובדות, מבילויים וממשחקי ספורט. קשר קשרים אמיצים עם חבריו מילדות, שהמשיכו עד הצבא. היתה זו חברות נאמנה, הדוקה, חברים שיעשו הכל אחד עבור השני. "שותפים היינו ברגשות", כותב חברו אריאל, "כאשר כל אחד מאיתנו נמצא במרחק רב זה מזה בכל זאת הרגשנו דברים בו-זמנית..." בגעגועים מתאר אריאל את אורי על "העוצמה הפנימית, הנראית ובוקעת מעיניו, מכל ישותו, סוחפת אותך איתו..."

בגיל הנעורים התגלה באורי הצד הרומנטי. "שובר לבבות" הגדירה אותו ידידתו ניבה. ליווה את חברותיו לפני המסלול הצבאי ובמהלכו, וכל אחת מהן נקשרה למשפחה כולה. גם אחרי שנותקה החברות ה"רישמית", שמר אורי על קשר עם חברותיו: "איך תמיד מצאת מקום בשביל כולם בלב הרחב והנפלא שלך ותמיד היית נכון להקשיב ולעזור" - כך נזכרת גנית, חברתו הראשונה.

אורי התגייס בסוף שנת 1992, לחיל התותחנים. שירת כתותחן ובחר לצאת לקורס קצינים, אותו סיים בהצלחה באמצע שנת 1994. כאביו ואחיו לפניו, הפך גם אורי לקצין תותחנים. ידידתו יעל מספרת על סיום קורס הקצינים: "הייתי כל-כך גאה... אתה כל-כך חכם ותמיר ויפה וחזק ומוכשר ואתלט!"

אורי שירת בלבנון במשך שנה כקצין שיתוף ארטילרי. תחילה הוצב במרג' - עיזון, ומאוחר יותר באחת הגזרות בדרום-לבנון. במשך תקופה זו חווה היתקלויות עם מחבלים, ושלוש פעמים אף ניצל בנס. ביקש לעבור לתפקיד אחר או להדרכה, אך בשל איכות עבודתו ומידת הרצינות והמעורבות שהפגין, הוחלט להשאירו בלבנון. סגן-אלוף עופר דביר, מפקד הסיוע ביחידת הקישור ללבנון, כתב עליו, כי תמיד הביע את דעתו, מתוך התלהבות ועוצמה של מאמין אמיתי, והותיר רושם חזק של מרץ ואנרגיה. קשה היה לו מאוד לקבל את התשובה: אורי, תמתין. מיד היה מתחיל להריץ את כולם ללא הפסק, דוחף ולוחץ לקבל אישורים לפעולות שרצה לבצע. קופצני, תזזיתי, לא מסוגל לקבל אחרים שאינם מבצעים את תפקידיהם ברצינות ובשלמות כמוהו. כשהיה עסוק או מרוכז בנושא כלשהו, אי אפשר היה להזיזו ממנו בשום אופן. ותמיד מבצע את המשימות בצורה קפדנית, מושלמת.

סגן-אלוף דביר מספר בבדיחות על נחישותו של אורי: אורי צריך מפה. ודווקא קטע מסויים, שנמצא במפגש של ארבע מפות שונות... אורי פורס, גוזר, מארגן, ובסוף יוצר ממפה עניקית מפונת בגודל מרצפת, ומשרד מלא קטעי מפות

חתוכות...

סגן מפקד הגדוד, רב-סרן יובל בזק, סיפר, כי מרגע הגעתו לגדוד "ברק" שבחטיבת גולני פעל אורי במרץ, בדבקות, וללא חיסוס. הפך לציר מרכזי במפקדת הגדוד והצטיין ביחסים בינאישיים מעולים. "אהבה, זו המילה היחידה שבה ניתן היה להגדיר את יחסנו לאורי" כותב רב-סרן בזק, "הרבה מעבר ליחסי העבודה הנורמליים המצויים במקומותינו".

ביום י"ד באדר תשנ"ו (4.3.1996), נפל סגן אורי הלמן בקרב בלבנון, במהלך מרדף
 אחרי חוליית מחבלים אשר הגיעה אל סף הגבול וניסתה לפגוע בישובי הצפון.
 פיצוץ חומר נפץ שהופעל מרחוק הביא למותו, בגיל 21. יחד עימו נפלו סגן-אלוף
 עאמר עמיר ז"ל, רב-סמל מתקדם פואז מוחמד ז"ל, וסמל-ראשון ג'ומעה מוחמד
 ז"ל. אורי השאיר אחריו הורים, אחות - איריס, ואח - אייל.
 אורי הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאל.
 צה"ל העניק לו לאחר מותו תעודת הוקרה וכבוד, בה נכתב: "אורי ראה את
 שירותו כשליחות ונשא בה במסירות ובהאבה. נכון ומסור תמיד, חקדיש עצמו
 להגברת כוחו של צה"ל ולטימוח רוחו, כאשר טובת המדינה לנגד עיניו."
 "אני רוצה שתחזור רק עוד פעם אחת, שאני אוכל לחבק אותך פעם אחרונה
 ולהגיד לך שהיית חבר, קרוב כמו אח, רגיש כמו אמא וכן כמו שרק אנחנו ביחד
 ידענו להיות", כך נפרד ממנו חברו שחר.
 סגן-אלוף עופר דביר כתב דברים לזיכרו: "כמו על שאר מכריו, השאיר עלי אורי
 רושם בל יימחה. אישיותו, אופיו ופועלו היו דברים שלא ניתן להתעלם מהם
 כשהיה איתנו, ולא ניתן לשכחם כשהלך מאיתנו."
 משפחתו הוציאה לזיכרו ספר זיכרון.

גדוד ברק

חיילי ומפקדי גולני בתוך לבנון, ברגל ועל נג"משים

שבועת החטיבה

את ניצבת מולנו שברירית ופגועה,

את נצבת מולנו עצובה וגאה.

קולך, שנשא אל הרוח, רעד,

דמותך בלבנו חצב הוא לעד.

ספרת על בנים שנפלו, והם כה צעירים.

ספרת על סמלים שנוצרו, על עצים, על שירים.

על "גולני שלי", על גאות חטיבה,
על מורשת גבורה, שבדם נכתבה.
אז הישרת מבטך, אם שכולה,
אל עיני לוחמים, עיני העצבה כולה.
בקשת שנמשיך לצעוד בגאון
בדרכי חבנים ובמלא האון.
כן, נצעד ונזכור את כולם, אם שכולה!
לך נשבעת היום החטיבה כולה!

פיגוע בלבנון

לוחמי גולני השיבו אש לעבר מקור הירי וכמקביל חוציקו כוחות תגבור גוסס פים. למקום הגיע כוח תגבור בפיקודו של סגן אלוף חוסיין צמאר, אשר שימש גם כמפקד הגיורה. בגלל הקירבה לגבול היה חשש כי המחבלים חדרו לשטח ישראל. הכוח פתח במירדף אחר המחבלים. במקביל חזונו למקום מסוקי תקיפה של חיל האוויר אשר האירו את השמיים בגורי תאורה. המירדף נמשך לאורך קילומטר, לעברו של ואדי סלוקי. במהלך המירדף הפעילו המחבלים טט ען צד רב עוצמה, שהוכן על ידם מראש. מפיצוץ המטען נהרגו שניים מהלוחמים במקום. עשרה חיילים נוספים נפצעו, שניים מהם באורח אנוש - שנפטרו זמן קצר לאחר מכן.

רצועה צרה

בפיקוד הצפון מעריכים, כי המחבלים לא התכוונו לחדור לישראל, אלא בתרו לבצע פיגוע מתוחכם במקום בו רצועת הביטחון היא הצרה ביותר - פחות מחמיר שה קילומטרים. ההערכה היא, כי ניתן לעבור במקום את השטח שמצפון לרצועת הביטחון עד לגבול ישראל, בפחות מש' לוש שעות של הליכה רגלית. החוליה מנתה שלושה מתבלים. מקד רות זרים מסרו, כי שניים מהמחבלים נהר- גו במהלך המירדף ואילו השלישי הצליח להימלט מצפון לרצועת הביטחון. בפיקוד צפון לא מצאו אתמול ביסוס לריווחים הללו.

● שסי גבאי מוסר: הנהגת החיזבאל-לה נטלה אתמול אחריות לפיצוץ. האירגון טען, כי המארב בוצע לכבוד המתאבד "הקדוש" שביצע הפיצוץ ברינגוף סנטר.

מאת יוסי לוי ויחודה גורן

"זה היה מארב מתוכנן איטם של חיזבאללה. המחבלים חצו עד למרחק של כמה עשרות מטרים מגודר המערכת. בתחילה ירו המחבלים - ונמלטו. לאורך גזרים והימלטות חזק מראש מטען צד רב עוצמה, אשר נועד לפגוע בכוח שרר דף אחריהם, לצטרנו, ותוכנית פעולה. כך אמר אמש קצין בכיר בפיקוד הצפון, לאורר ותחקיר שנערך בעקבות התקרית שלשום שבת נודעו ארבעה חיילי צה"ל נכשצנו נשעה אחריים.

אחת השאלות המטרידות שנברקות בפיקוד הצפון, היא כיצד הצליחו המחבי לים להגיע עד למרחק כה קטן מגדר המ ערכת. יש לציין כי מזה זמן רב לא הגיעו מחבלים לגדר.

הרמטכ"ל, רב אלוף אמנון ליפקיך שחק, אמר אתמול כי להערכתו המחבלים הגיעו למקום כבר בלילה שבין ראשון לשני - ושהו בשטח כ-24 שעות. בתחקירים שנעשו אתמול עלתה השא לה האם היה על הכוח להמתין - או ששה כוח פעל כראוי כשפתח מירדף במירדף. בתחקיר נברק גם האם היתה במהלך המירדף טעות בזיהוי מקומם של המחבי לים, שגרמה לכוח לעלות על המטען הקי סלני שהשאירו המחבלים.

מהתחקירים שנערכו עד כה, עולים הפרטים הבאים: כיום שני, מעט לאחר שמונה בערב, היה כוח של חטיבת גולני בסיוור שגרתו לאורך גבול לבנון, מצפון למגרה. לעבר הכוח נפתחה אש מנשק קל, ממארב שהציבו המחבלים מצידה השני של גדר הגבול, בתוך שטח לבנון. מהירי נפצע אחד מחיילי הסיוור באורח קל.

איזור המארב

איזור המארב

מאת איתן גליקמן וכתבתנו לעקיני צבא
 צה"ל מוכשר לפצת סריקות אחי חוליות
 מחבלים של החיזבאללה, אשר ביצעה שלשום
 את הפיצוץ בו נהרגו ארבעה חיילים ותשעה
 נפצעו. מקורות זרם דיווחו, כי שני מחבלים
 נהרגו, ופי התברר השלישי פוזלחה נפולט מת'
 חום רצועות הביפורדן.

בצה"ל מצויקים, שהחוליה לא התכוונה לך
 דוד לישראל, אלא למשך את החיילים למארב
 שהוכן על ידי מבעוד מועד. גורם צבאי בכיר
 אמר: "לא נובל לעבוד על אירועים מסוג זה בשי
 קט, נדרוש את המחבלים ונפצע בהם".
 היום יימשך התחקיר הפיקודי לנסיבות התפי
 רית. בין היתר נברק, כיצד הצליחו המחבלים
 להגיע עד לקרבת גדר המערכת ולשהות במקום
 למעלה מ-42 שעות.

נתיב מילוט מתוכנן

ארבעת ההרוגים הם סא"ל חוסיין (עמיר) עלי
 עאמר (31) מג'אליס, סגן אורי הלמן (22) מתל-
 אביב, רס"מ מוחמד פאואז אל-הייב (27) מעיל-
 בון, וסמ"ר מוחמד ג'מעצה (23) מעראמשה. מבין
 תשעת הפצועים, מצבם של שניים אנוש, שלר
 שה מצב קשה, מצבו של אחד בינוני, ומצבם
 של שלושה הוגדר קל.

התקרית אירעה ביום שני בערב סמוך לשעה
 שמונה, כשאש מן המארב נורתה לעבר כוח גולי-
 ניי, שנע בבטחית סמוך לגדר המערכת ליד קי-
 בוך מגדוד. כתוצאה מהירי נפצע חייל באורח קל.
 בהתאם לנהלים ירדו החיילים מהבט"שית
 ופתחו באש לעבר מקורות הירי, ובמקביל הועיי-
 קו כחות נוספים לתיגבור. המחבלים החלו לנוט
 בנתיב מילוט שהוכן עלידם מראש.

למקום התקרית הגיע ממפקדת הגדוד כוח
 תיגבור, בפיקוד מפקד הגדוד, סא"ל עמיר עא-
 מר, אשר שימש גם כמפקד הגיורה. בשל הקיר-
 בה לגדר המערכת וליישובי גבול הצפון, וכן
 בשל החשש שהמחבלים חצו את הגבול לישראל,
 פתח הכוח מיד במירדף. במקביל הונקו לאיזור
 מסוקי קרב של חיל האוויר אשר האירו את הש-
 מים בפגזי תאורה.

בקרב עמדת או"ם סמוך לכביש המוליך
 לכפר לחולה, עלה הכוח שעסק אותה עת בסרי-
 קה רגלית, על מטען רב עוצמה שהטמינו המחב-
 לים מבעוד מועד. כתוצאה מפיצוץ זה נהרגו
 ארבעת החיילים ושמונה נפצעו.

חייל שחשחתף במרדף סיפר: "מהרגע שקיי
 בלנו הורעה לחיבנס פנימה ללבנון היה ברור
 לכולם, שאנחנו וולכים לחסל את המחבלים
 תוך דקות. היתה מן תחושה שהולכים לחסל את
 החוליה, אך פתאום גשמע פיצוץ עז. בקשר הבנו
 שחיילים נהרגו או נפצעו. כולנו קפאנו במקום.
 הבנו שהמחבלים הכינו לנו מארב מתוכנן. זה
 היה קשה לכולנו. ספגנו מכה קשה".

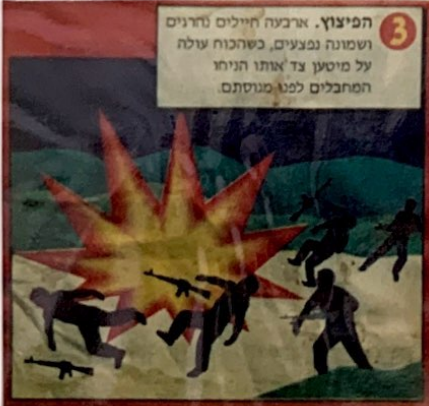
אמצעי לחימה רבים

מתחקיר ראשוני שערך צה"ל עולה, כי החור
 ליה הגיעה לאיזור ככל הנראה 42 שעות קודם
 לכן. בדרכה למארב הטמינה החוליה את המי-
 טען, אחר-כך התקמה ליד גדר המערכת, והמי
 תינה עד לשעות החשיכה של יום המחרת להגי-
 עת הבט"שית. המחבלים הגיעו מנתיב הסלוקי,
 מקום שבו רחוב רצועת הביטחון 3.5 קילומטרים.
 ברשותם היו אמצעי לחימה רבים, שבהם לא הס-
 פיקו להשתמש.

אתמול הגיעו למקום התקרית גם ראש המ-
 משלה ושר הביטחון, שמעון פרס, והרמטכ"ל,
 אמנון ליפקין שחק.

שחק התייחס לעובדה, כי הכוח יצא למירדף
 בתנאים קשים: "המציאות היא שהכוח של גולני
 רצה ליצור מגע עם המחבלים, זאת המשימה וכן
 נהגנו".

שחק הוסיף, כי החוליה משתייכת לאירגון
 חיזבאללה, "שקיים קשר בינו לכין החמאס -
 לשניהם פטרון אחד, האיראנים, אשר מנסים לפי-
 גוע בנו בגזרות שונות".

3 הפיצוץ. ארבעה חיילים נהרגים ושמונה נפצעו, כשהכוח עולה על מיטען צד אותו הניחו המחבלים לפני מנוסתם.

2 המירדף. הסיור מועיק תגבורות ומתחיל מירדף אחרי חוליות המחבלים אל תוך רצועת הביטחון.

1 ההתקלות. חוליות מחבלים מתקרבות לגדר המערכת, סמוך לקיבוץ מגדוד ומתחת באש על סיור נהל שנו לאורך הגדר חייל צה"לי נפצע.

סגן אורי הלמן

סגן אורי הלמן. גבר מקסים

חברתו, קצינה בגולני, שמעה ראשונה על האסון

- מאת ניצה רימון,
כתבת "ידיעות אחרונות" -

סגן אורי הלמן, בן 22 מתל-אביב, שנהרג שלשום
בפיצוץ בלבנון, היה בן הזקנים של מאירה ומיכאל
הלמן.

דבר מותו נודע לראשונה לחברתו, גם היא קצינה בגולני, לני, ורק אחר כך להורים. חברתו מספרת שאורי היה "גבר מקסים". לדבריה, בקיץ הקרוב עמד להשתחרר והיו לו המון תוכניות. למשל, לצאת לטיול תרמילים ברחבי עולם, ואחר כך "ללמוד, ללמוד הרבה". אורי הרג תיר הורים ואח ואחות מבוגרים ממנו. היום בחמש אחר הצהריים יובא למנוחות בקריית שאול.

למאירה ומיכאל
אתכם באבלכם הכבד בנפול בנכם

אורי ז"ל

מי יתן ולא תדעו צער עוד

צוות הפיקוח על
החנה"ג והספורט
במחוז המרכז

למיכאל הלמן
ומשפחתו

משתתפים באבלכם הכבד על נפילת הבן

אורי

הסנה חברה ישראלית לביטוח בע"מ
המנהל המורשה
ההנהלה והעובדים

סגן אורי הלמן ז"ל

עשרות באו לנחם את המשפחה ברמת אביב

סגן אורי הלמן ז"ל

מאת דויד חקק ורון לוי

חידם בשעה 17:00 יובא סגן אורי הלמן למנוחות, בטקס צבאי מלא, בחלקה הצבאי אית בקריית שאול.

סגן אורי הלמן ז"ל, בן 21, נהרג שלושם בדרום לבנון, בפגזת בן נהרגו עוד שלושה חיילים. הלמן, תושב תל אביב, התגורר עם הוריו ברחוב אשי ברמת אביב. אתמול התכנסו בבית הנרי, בבניין הסמוך לביתו של ראש המשלה המנוח יצחק רבין ז"ל, בני משפחת וחברים רבים.

קרובים וחברים של אורי הגיעו לבית המשפחה לנחם את המשפחה האבלה, חברי תיה של האם ממקום העבודה, יחד עם חברים שלמדו עם אורי. האב מיכאל שמר על איפוק ועצב בעד הרמעות. בכל פעם שנכנסו מנהיגים חרשים לדירה, פרצה האם בבכי קורע לב. חברים סוככו עליה וניסו להרגיעה. ההור רים סירבו לשוחח עם כלי התקשורת וביקשו כי יניחו להם בשעה קשה זו.

ובמבואות הרחוב התנהלה כינתיים הפגנה שקטה של עשרות, התומכים בתהליך השלום.

הוריו של אורי כותבים לזכרו

לאורי

ביום האחרון בעמודי שגב לא יצאנו לצייד יחיד
ראשון בבוקר לא נפרדתי ממך גם עכשיו
שני, שלישי, רביעי תגלפון ממך איתו מצלצל
חמישי לא, גם הערב לא הגעת.
סוף שבוע עשירי, עשרים... חמישים כאלה מניתי וטרם חזרת
ומה נותר? זכרונות הרהורים, תקוות ופרט לכך שום דבר.

זכרונות

נשעה באותה לקטוף פרי עץ הדומים הסוץ מתוק
מחוספס ועסיסי
חבשת ראופות לעשרות במסקנות לנחף הים, ולכעמים
כמה מאות...

טוילי ג'בלאות תפוש אחד חורגולים, פרפרים
וכל מיני עופות הרשים
שלא לדבר על צלילה בים סוף יחד עם כל הדגים.
דלתות חדרים נפתחות ונכנסות בעודה, אחא אני לוקח
את האסו שלך וקופץ שעותיים שלוש לחברים ברעננה...

ומה נותר?

הרהורים

האם הקצונה היא בין הגורמים שאינך?
כמה מהשקפות הנאמיות חלולה גם כך?
האם טועה אני בסברה שהמשלה
וראשי יתנועות שלום למיניהם אחראיים בעקיפין?
או שמא חס והלילה אני צודק ונפלת חלל לא רק בגלל
חיזבאללה וסוריה ועמלק?
וכמה אפשר להרגיש מיוסר ומועקה ודיכאון גודשים את
החזה וצובלים ומכים ושרשים חבסנים.

ומה נותר?

תקוות, חזיות או שמא אשליות
אולי, אולי אתה יכול למות ולחיות כאחד
אולי, אולי עוד פעם מבין התמונות תצא ותצעד...
ואז נרגיש מחדש את חיבוטך העדין החזק והחם
ואפשר ופשוט אלינו תחזור ונשוב לחיות משפחה שכזאת
ולו תחילון אבן שושן תושמט החלח אובדן
אז ליום הסוגר את השבוע נוכל לקרוא שבת.

אבא

כתבה אימו של אורי

בימי השבעה

הם באים ומספרים כמה הוא היה גדול,
איך מילא את תפקידו מעל ומעבר,
איזה אדם מיוחד הוא היה,
כל כך טוב וחס,
כל כך יסודי,
כל כך אחראי,
נתן את כולו למשימה ואת כולו למען חבריו - שותפיו,
הם מספרים על חוש ההומור שלו - על חיוך התמיד.
על יכולתו המקצועית וכישוריו הרבים.

ואני ידעתי ויודעת כל זאת.

גבר בן 21 גבוה ורחב מגיע מהצבא
מחבק ואומר: "אמא אני אוהב אותך"
מחבק ואומר: "אבא אני אוהב אותך"
אוכל, נהנה ורץ לחברים...

כתב עופר

שוב פעם לא חשב
זה עושה אותי
פאוד עאוב

שוב פעם
אני שר לך שידים,

ותגיד לאלוהים
אנחנו לא צעצועים
אני שומע אותך בוכה
אם אתה לא ירד, אני עולה.

שוב פעם זה אתה
שוב פעם תאונה
שוב פעם אתה בוכה בשתיקה.

שוב פעם לבדי
שוב פעם דמעותי
שוב פעם
אולי תשוב אליי.

ותגיד לאלוהים
אנחנו לא צעצועים
אני שומע אותך בוכה
אם אתה לא ירד, אני עולה.

חזו אותנו היום, כתאום קל העולם נשחק דרך החיך
הגדול שלך צחור השיניים

כתאום כל חייל במדים נראה לי אתך,
כל יד נוגעת בכתפי - תלויה בתקוות חשופה
שאתה תעמוד שם, עם העיניים השחוחות שלי
ותסביר, ותחבק, ותגיד - איך מחשיבים פכה הלאה,
ותסביר לנו אורי, איך חיים עם הפאנז האק, עם הזיכרון.

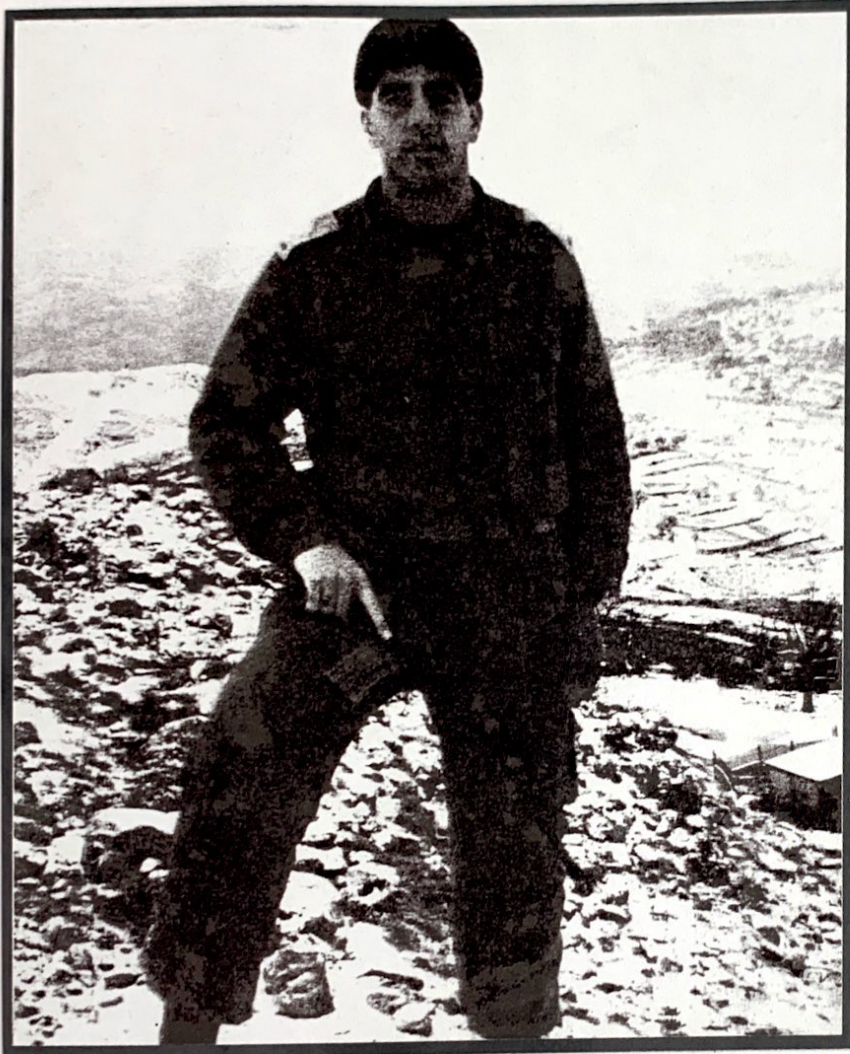
ולחננו גם כשאתה חת, אתה כל כך חי איתנו
רוקד יחד איתנו בדיסקוטק, הבדיחות שלך
עוד מצחיקות אותנו כמו תמיד, איתנו מחשיבים
לאחזב אותך ללא גבול, ובאים לבקר.
אתה איתנו ברגעים הכי קטנים ואיתנו בחלומות.

ואז אורי, כשאני רוצה לשלוח יד ולגעת בזיכרונך,
ללטף את הכנים, ואז כשאני כל כך קרובה, כמעט נוגעת,
וכמעט מרגישה, אתה נעלם והיד נשארת תלויה באויר
ואוחזת בחלל הריק.
בחלל שאני חשה עכשיו,
בחלל שנשאר אחרי,
בחלל שישאר לעולם.

כתבה טלי מור

כתבה יעל בר-און

חזיתי לפת,
למקום מנוחת/
חזיתי אליך,
לחיק תבדי.

למחמת חיבוקך,
לדיבורך המרגיע.
אני לא רוצה עוד ללכת
לעולם המרתיע.

העולם שתמשך חלאת,
כשאיקרוס נזל,
תאיכר שחורש,
כשליבי אבל.

וכל יום אני פה,
וכל יום עוד עונד.
ולבי עוד שותת
כי אבד עוד חבר.

אני רוצה שתחזור,
ותגידי - "אבי תי",
אך כבה לי האור
וחשכו לי שמי".

אך ליבי עוד יחיה,
בין כל חתי
ליבי עד יחיה -
אלוהים עדיין

כתב אורי לחברתו גי'ת

חי גי'ת וי החמודה
סוף, סוף, חיים האהוב שלי בדנמרק,
למעשה עפשו אני נמצא בבית אז
במקום שאני אכתוב מכתב ארוך
את כשטו יכולה לטלפן אלי ולשמע מה התכוונתי לכתוב, אה?
אם המכתב/ גלוי חזה מוקד ולמעשה הוא מוזר, אולי קר
בגלל הסיבה שהשעה
06:00 בבוקר ומרגע חזרתי עם כל החבריה מחטיבת
כרידה לעומר וכולם
שתו והשתכרו ו...
אני מת מעייסות ואני בעצמי לא מבין
כמה שטויות כתובות במקרה חזה וחוז
חזה לכלב שלי קוראים סייטו ואני בן
18 וחודש ותשעה ימים וזה.

באחבה המשוגע

לא רציתי

לא הטבת אתי ארצי
כפי שלא הטבת עם
אמהות רבות אחרות.
יודעת את היטב
כי הלכתי לאורכך
נשקתי עפרך
עבדתיך בלהט
בניתי בית קבע
להאחז בך
חנכתי ילדים
לאהבך
רציתי לתת לך תמיד
את כולי, את עצמי
אבל, את בני?
את בני לטמון בך!!
זאת לא רציתי.

הו לא אוכל לשכוח
את גופך נח ללא חיים
לא, לא אוכל לברוח
אלוהים אין פה רחמים.

הו אילו רק יכולתי ללכת
ולמות במותך
הו, אילו רק היה בי האומץ
אז הייתי איתך.

הוא לא אשמח אף פעם
במקומך לא יהיה שני
לא, לא יהיה שוב טעם
הלוואי מתתי אני.

כמו אבן מתגלגלת
לא אמצא פשר לחיי
הו, זרך מקוללת
מי יביא קץ לייסורי.

